

Arrest

nr. 147 713 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 december 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 15 juli 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 9 september 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.12.2013 werd ingediend door :

F.(...), R.(...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres; (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure naml. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij een relatie onderhoudt met de heer L.(...) M.(...) met legaal verblijf.

Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 § 1 eerste lid 5* van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om terug te keren betreft slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar het feit dat er uit deze relatie een kind zal geboren worden, vermoedelijke bevallingsdatum dd. 02.04.2014. uit het RR van mijnheer Lakchiri Mohamed, blijkt dat het kind op 13.04.2014 is geboren mn. L.(...) N.(...). De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke sebeding, wat geen ernstige of moeilijke taak herstellend nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verfeild is via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aidaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 3.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene reeds 7 jaar in België verblijft, al haar sociale en economische banden in België zijn gevestigd, nooit inbreuk beging tegen de openbare orde, ze werkbereid is, de Nederlandse en Franse taal spreekt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn eisen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Eveneens op 15 juli 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan eveneens op 9 september 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw:

Naam, voornaam: F.(...), R.(...)

geboortedatum: (...)

geboortepaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van BeSgië te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenter! die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikei(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikei 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft Wj m het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikei 2 vereiste documenten: niet het bezit van een geldig visum”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Volgens de verwerende partij zou zij, na een eventuele vernietiging, opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten moeten afgeven op grond van de vaststelling dat verzoekster niet over een geldig visum beschikt. Een vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekster dus geen enkel nut opleveren.

3.2. De Raad wijst erop dat verzoekster in haar tweede middel de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en in haar derde middel de schending van een aantal bepalingen van het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) aanvoert. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

3.3. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schending van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partijen geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, het

redelijkheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 15.7.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. [...]”

In casu is de bestreden beslissing van 15.7.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt volgende vast:

- dat verzoekster blijkbaar wel een partner en kind heeft die in België verblijfsgerechtigd zijn;
  - dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 EVRM
  - dat een tijdelijke verwijdering van verzoekster met haar kind geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt
  - dat blijkbaar de aangebrachte documenten onvoldoende om verzoekster te regulariseren
- In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster om redenen die verzoekster eigenlijk niet duidelijk zijn.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met Marokkaanse partners en hun gemeenschappelijk kind. In casu stelt verwerende partij dat de door verzoekster bijgebrachte stukken onvoldoende zijn om het verblijf te verlenen aan verzoekster.

Verzoekster is moeder van een in België verblijfsgerechtigd kind, dat nog geen jaar oud is en fysiek, en emotioneel afhankelijk is van haar moeder. Het kan toch niet redelijk genoemd worden dat verzoekster, moeder van een minderjarige verblijfsgerechtigde kinder zonder verblijf kan rondlopen in België. Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster wanneer zij stellen er geen buitengewone omstandigheden zijn. Niets is minder waar. Verzoekster haar centrum van economisch, familiale en affectieve banden liggen meer dan ook in België.

Bovendien stel verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over haar dossier heengestapt is niet de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke ne kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "gegrond" is, en bij een gebeurlijke aanvraag, verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering, die nota bene intern tegenstijdig zijn. In casu diende verwerende partij minstens de aanvraag van verzoekster grondiger te bestuderen en motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekster in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster.

Bovendien kan verzoekster de redeneerwijze van verwerende partij niet volgen wanneer deze stelt dat artikel 8 EVRM en de hierboven vermelde artikelen van het IVRK geen toepassing zouden vinden of het inroepen daarvan niet dienstig zou zijn, omdat naar eigen zeggen van verwerende partij zij geen BGV werd genomen lastens verzoekster. Voor meer uitgebreide uitleg, verwijst verzoekster naar haar uiteenzetting in het tweede en derde middel van huidig verzoekschrift.

De bestreden beslissing is buitensporig en dient te worden vernietigd."

4.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

4.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.8. Blijkens het administratief dossier riep verzoekster in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 december 2013 het volgende in als buitengewone omstandigheden:

“Dat verzoekster bij toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden wenst aan te vragen wegens uitzonderlijke en humanitaire redenen;

Dat de door verzoekster aangevraagde machtiging enkel kan geschieden dan met het in acht nemen van buitengewone omstandigheden; dat als uitzonderlijke omstandigheden art. 3 en 8 EVRM ingeroepen worden; dat de Rechten van het Kind dienen gerespecteerd te worden; dat indien verzoekster dient terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een visumaanvraag te doen zij en haar kind veel te lang gescheiden dienen te leven van partner/vader;

Dat indien verzoekster dient teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op art. 3 en 8 van het EVRM;

Dat dit een inbreuk op het gezinsleven zou kunnen uitmaken en een bedreiging voor verzoekster haar leven en haar fysieke integriteit;

Dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling;

Dat zulks ook één van de redenen is waarom verzoekster niet terugkeren kan naar het land van herkomst om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen;

Dat indien zij dient terug te keren haar een mensonwaardig leven te wachten staat;

Dat verzoekster al het nodige doet om zich te integreren; Dat al haar sociale en economische belangen in België gevestigd zijn; Dat zij reeds 7 jaar in België woont;

Dat zij tal van contacten onderhoudt met Belgen en vreemdelingen met een legaal verblijf in België;

Dat zij een vaste relatie heeft met de Heer L.(...) M.(...), legaal verblijvende en regelmatig tewerkgesteld in België;

Dat verzoekster zwanger is van deze man en dient te bevallen op 2 april 2014;

Dat het gezin in België moet kunnen samenblijven;

Dat verzoekster nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde;

Dat zij werkbereid is en de Nederlandse en Franse taal spreekt;

Dat er door het Ministerie een belangenafweging dient te gebeuren en zij also dient te besluiten dat de nadelen van "buitengewone aard" zijn voor verzoekster wanneer zij dient terug te keren;

Dat om hoger uitéengezette redenen, er in casu alleszins sprake is van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire aard) zoals vermeld in de bepalingen van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980;”

4.9. In haar middel stelt verzoekster dat de redenen van de weigeringsbeslissing niet duidelijk zijn en zij wijst erop dat het niet redelijk kan worden genoemd dat een disproportionele beslissing heeft genomen omdat zij de moeder is van een verblijfsgerechtigd kind dat nog geen jaar oud is en fysiek en emotioneel afhankelijk is van de moeder.

4.10. De Raad stipt aan dat verzoekster enkel haar zwangerschap had ingeroepen en dat de gemachtigde van de Minister zelf was nagegaan of het kind ondertussen geboren was. De gemachtigde van de Minister concludeerde echter dat *“de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (...) enkel een eventuele tijdelijke scheiding (impliceert), wat geen ernstige of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”*. De gemachtigde van de staatssecretaris kwam tot de conclusie dat *“de aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland”*, waardoor de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Er kan niet worden ingezien waarom de motivering van de beslissing onduidelijk zou zijn.

4.11. Daarnaast werd in het kader van het aangevoerde artikel 8 van het EVRM in de beslissing gesteld dat *“de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied (...)”*. Met haar loutere affirmatie dat er wel degelijk een disproportionaliteit zou bestaan zonder concreet uiteen te zetten op welke wijze het indienen van de aanvraag bij de Belgische vertegenwoordiging in het buitenland onevenredige gevolgen met zich zou brengen, slaagt verzoekster er niet in een schending van het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk te maken. De huidige beweringen van verzoekster dat het nagenoeg onmogelijk zou zijn om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, werden niet uitgewerkt in de initiële aanvraag om machtiging tot verblijf. De gemachtigde van de Minister dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 9 januari 2006, nr. 153 367). Verzoekster toont in elk geval niet concreet aan op welk punt de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd of op welke wijze de gemachtigde van de Minister kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid. Terloops dient te worden opgemerkt dat nergens in de beslissing kan worden gelezen dat de verwerende partij zou oordelen dat artikel 8 van het EVRM geen toepassing zou vinden of dat dit niet dienstig zou worden aangevoerd, zoals verzoekster beweert.

4.12. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Minister bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet werden gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

4.13. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“(...)”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat. Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster aannemelijk dat de verwerende partij een disproporcionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar gezin.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoekster de Marokkaans echtgenote is van een in België verblijfsgerechtigde Marokkaanse en de moeder van een in België verblijfsgerechtigd Marokkaans kind.

Dat verzoekster samen met haar echtgenoot/partner en hun minderjarig kind een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt tussen de persoonlijke belangen van het gezin.

Dat er in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik een ernstige verantwoording wordt gegeven voor de behandeling van verzoekster in die zin dat verzoeksters gezinsbanden in België niet opwegen tegen de toekenning van (beperkt/onbeperkt) verblijf.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en haar gezin. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoekster om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. In de bestreden beslissing wordt minstens aanvaard dat verzoekster een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM, en tegelijkertijd meld verwerende partij dat verzoekster niet aantoonde dat zij met haar familieleden in België ook effectief banden heeft.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Dat artikel 8 EVRM directe werking heeft in België. Dat in de hiërarchie der normen artikel 8 EVRM hoger staat.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

4.14. De Raad merkt in de eerste plaats op dat de schending van artikel 8 van het EVRM enkel dienstig kan worden ingeroepen tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dienen verzoekers te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient ten aanzien van het bestuur aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

4.15. Verzoekster baseerde zich in haar aanvraag op haar relatie met haar partner van wie ze zwanger beweerde te zijn. De gemachtigde van de Minister betwist nergens de realiteit van dit gezinsleven en ging zelfs na of het kind ondertussen geboren is. Om te bepalen of er een inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. the Netherlands*). *In casu* is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De beantwoording van de vraag of er dan *in casu* sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, *Rees v. The United Kingdom*). In het arrest "*Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands*" (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

4.16. Uit de beslissing met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat de gemachtigde van de Minister een beoordeling heeft gemaakt van het ingeroepen gezinsleven en tot de vaststelling kwam dat dit niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Met betrekking tot het bevel stelde de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum, waardoor zij thans op onregelmatige wijze op het grondgebied verblijft, hetgeen door verzoekster op geen enkele manier wordt tegengesproken. In artikel 8 van het EVRM kan geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging naar Belgisch recht bestaat een ander juridisch instrumentarium (RvS 13 december 2005, nr. 152 639). In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij er trouwens op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat het kind van verzoekster over een verblijfsrecht in België zou beschikken.

4.16. Het belang van de overheid bestaat erin om de openbare orde te vrijwaren. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een juist evenwicht werd geëerbiedigd (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167 847). Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoningplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 38). Een tijdelijke scheiding van de familie in brede zin houdt op het eerste gezicht geen schending in van art. 8 EVRM. De toepassing van dit artikel stelt de vreemdeling immers niet vrij van het verkrijgen van de vereiste documenten (RvS 13 december 2005, nr. 152 639). De realiteit van het gezinsleven van verzoekster in België wordt niet betwist, maar zij toont met haar betoog geenszins aan dat een tijdelijke onderbreking van dit gezinsleven om zich in regel te stellen disproportioneel zou zijn. Bovendien blijkt niet dat haar partner en haar kind haar niet zouden kunnen vergezellen wanneer zij zich naar haar land van herkomst zou begeven om een aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de overheid om dit gezinsleven te handhaven.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

4.17. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het IVRK. Verzoekster stelt in haar derde middel het volgende:

"Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

(...)

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

(...)

Artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

(...)

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

(...)

Artikel 18 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

(...)

De beslissing van verwerende partij heeft als gevolg dat verzoeksters minderjarig kind verder voor onbepaalde tijd van haar moeder gescheiden zal leven, hetgeen een schending betekent van artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 Kinderrechtenverdrag die bepalen dat de lidstaten, aangesloten bij dat verdrag, de rechten, plichten en de verantwoordelijkheden van de ouders eerbiedigen, en alles doen wat in de lidstaten hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen. (R.v.St. nr. 148.314, 24 augustus 2005 <http://www.raadvst-consetat.be> (22 maart 2006); T. Vreemd. 2005 (verkort), afl. 4, 401.)

Verzoekster is momenteel in de onmogelijkheid om deze verantwoordelijkheid mee te dragen door het toedoen van de verwerende partij welke haar beslissing op onevenwichtige wijze neemt.

Artikel 7 van het kinderrechtenverdrag wordt in die zin geschonden dat het Marokkaans kind van verzoekster momenteel niet door beide ouders op een evenwichtige wijze kan worden verzorgd, daar verzoekster een weigering werd betekend. Dit impliceert een precair verblijf, met als gevolg weinig tot geen kansen op tewerkstelling en dus niet in de mogelijkheid haar taken van moeder op te nemen om haar kind op te voeden.

Het minderjarig kind heeft niet alleen zijn Marokkaans vader maar ook zijn Marokkaanse moeder nodig voor een evenwichtige ontwikkeling van haar persoonlijkheid. Door het opleggen van een onredelijke en disproportionele beslissing, wordt haar nu dit fundamenteel kindrecht ontnomen.

In België wordt sedert het arrest Franco-Suisse le ski van het Hof van Cassatie van 27 mei 1971 de leer van het monisme gevolgd. Volgens deze leer vormt het recht een eenheid en maken de door de wetgevende macht goedgekeurde verdragen die directe werking hebben deel uit van de nationale rechtsorde, zonder dat de verdragsbepalingen inhoudelijk in nationale recht moeten worden omgezet. Directe werking houdt in dat uit de internationale bepaling rechten en/of plichten voor de rechtsonderhorige voortvloeien en dat die door de rechtsonderhorige voor de nationale rechtbanken kunnen worden ingeroepen. Opdat een internationale bepaling directe werking zou verkrijgen moet echter aan twee voorwaarden zijn voldaan. Ten eerste moet de bepaling – wat haar geest, inhoud en bewoordingen betreft - op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn in de nationale rechtsorde zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Dit houdt dus in dat de directe werking enkel wordt toegekend aan een duidelijke en juridisch volledige verdragsbepaling die verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Ten tweede speelt ook de bedoeling van de verdragssluitende partijen een rol. Indien de verdragssluitende partijen uitdrukkelijk de directe werking uitsluiten dient men zich daarbij neer te leggen. Bij wet van 25 november 1991 houdende goedkeuring van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind en inzonderheid op artikel 44 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind (B.S. 17 januari 1992) werd het Kinderrechtenverdrag goedgekeurd door de federale wetgever.

Uit de lezing van artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag blijkt dat alvast deze bepaling van het Kinderrechtverdrag, wat hun geest, inhoud en bewoordingen betreft, op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn in de nationale rechtsorde zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd daar niet alleen verzoekster benadeeld is maar ook het minderjarig Marokkaanse kind van verzoekster.”

4.18. Daargelaten de vraag of aan de ingeroepen artikelen van het IVRK rechtstreekse werking kan worden toegedicht, merkt de Raad op dat het minderjarige kind van verzoekster onmogelijk als adressaat van de bestreden beslissingen kan worden beschouwd en dat de beslissingen dus niet als maatregelen ten aanzien van de minderjarige kunnen worden beschouwd.

4.19. Bovendien dient de verwerende partij te worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen laat gelden dat verzoekster niet aantoonde dat er hinderpalen zouden bestaan om het jonge kind mee te nemen als zij zich naar de bevoegde Belgische vertegenwoordiging begeeft. De bestreden beslissingen hebben bijgevolg niet noodzakelijkerwijze tot gevolg dat het kind en de moeder voor onbepaalde tijd zouden worden gescheiden zoals verzoekster beweert. De bestreden beslissingen hebben geen uitstaans met het ouderlijk gezag over de kinderen en doen geen afbreuk aan de gezamenlijke verantwoordelijkheid van beide ouders voor de opvoeding van en de zorg voor het kind in kwestie. Verzoekster toont niet aan dat de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard of het bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg zou hebben dat zij de verantwoordelijkheid voor haar kind niet langer zou kunnen opnemen.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het IVRK.

Het derde middel is, voor zover de erin vermelde verdragsbepalingen op ontvankelijke wijze kunnen worden aangevoerd, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN